

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Рада молодих учених РДГУ

МАТЕРІАЛИ
***XVIII Всеукраїнської науково-
практичної конференції здобувачів вищої
освіти та молодих учених***
**«НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ»**

14 травня 2025 року

м. Рівне

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ: Матеріали XVIII Міжнародної науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти і молодих науковців. Рівне: РВВ РДГУ. 2025. 490 с.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ:

ПАВЕЛКІВ Роман Володимирович – доктор психол. наук, проф. – голова оргкомітету;

ПЕТРЕНКО Оксана Борисівна – доктор пед. наук, проф. – заступник голови оргкомітету;

САЧУК Роман Миколайович – доктор вет. наук, проф. – заступник голови оргкомітету;

ВОЙТОВИЧ Ігор Станіславович – доктор пед. наук, проф.;

ПАВЕЛКІВ Віталій Романович – доктор психол. наук, проф.;

ПАНЧУК Ірина Іванівна – доктор філос. наук, проф.;

ГУДОВСЕК Оксана Анатоліївна – кандидат пед. наук, доц.;

МАКСИМЦЕВ Юрій Романович – кандидат фіз.-мат. наук, доц.;

ГРИЦАЙ Наталія Богданівна – доктор пед. наук, проф.;

МАЗУР Дмитро Володимирович – доктор філос., доц.;

ПОЛІЩУК Ірина Віталіївна – доктор філос.;

ШИРОКИХ Анастасія Олегівна – доктор філос., доц.;

ПОНОМАРЕНКО Вадим Юрійович – заступник декана ППФ;

КРАСИЛЬНИКОВ Андрій Сергійович – голова студентської ради РДГУ, здобувач освітнього ступеня бакалавр ППФ;

ШУЛЬГАЧ Марія Ігорівна – здобувач ступеня PhD;

ТАРАСЮК Дарина – здобувач освітнього ступеня магістр ФІП та МВ;

ШИЛАН Ангеліна – здобувач освітнього ступеня бакалавр ПФ.

Важлива інформація: відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та дотримання норм академічної доброчесності несуть автори публікацій. Оргкомітет конференції залишає за собою право незначного редагування та скорочення поданих для публікації чи опублікування матеріалів.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 6 від 29 травня 2025 р.).

Список використаних джерел:

1. Грицак Я. Історія Європи: сучасний погляд. Львів: Видавництво УКУ, 2021. 432 с.
2. Історія Великої Британії: Навч. посібник для студентів факультету іноземних мов денної та заочної форм навчання / укл.: І.І. Кривошея, О. В. Барвінок: КНТ, 2017. 206 с.
3. Славетна доба Єлизавети I. URL: <https://www.jw.org/uk/бібліотека/журнали/g201001/Славетна-доба-Єлизавети-I/>
4. Queen Elizabeth I of England. URL: <https://www.luminarium.org/renlit/elizabio.htm>

КАРПАТСЬКА УКРАЇНА 1938-1939: ЧОМУ ДЕРЖАВА НЕ СТАЛА РЕАЛЬНІСТЮ?

Мельник В. В., здобувач середньої освіти,

Логвинчук І. А., здобувач вищої освіти

Карпукхіна Т. О., кандидат історичних наук, доцент кафедри історії України

Рівненський державний гуманітарний університет, м. Рівне, Україна

Метою дослідження є комплексний аналіз причин і обставин падіння Карпатської України як спроби українського державотворення в 1938-1939 роках. Для досягнення поставленої мети було окреслено ряд завдань:

- дослідити історичні передумови утворення автономії Підкарпатської Русі у складі Чехословаччини
- проаналізувати міжнародну ситуацію в Центральній-Східній Європі після Мюнхенської угоди та її вплив на «українське питання»
- розкрити внутрішньополітичні процеси в Карпатській Україні та оцінити ефективність діяльності її керівництва
- з'ясувати військово-економічний потенціал Карпатської України та його відповідність завданням захисту незалежності
- визначити роль зовнішніх факторів (позиції Німеччини, Угорщини, Польщі, СРСР) у долі Карпатської України
- оцінити історичне значення Карпатської України в контексті українського державотворення XX століття

Друга половина 1930-х років у Європі характеризувалася зростаючою політичною нестабільністю та загостренням міжнаціональних конфліктів. Мюнхенська угода, підписана 30 вересня 1938 року Німеччиною, Італією, Великою Британією та Францією, стала переломним моментом у долі Чехословацької республіки [1, с. 28]. Санкціонувавши передачу Судетської області Німеччині, ця угода запустила процес територіального розчленування Чехословаччини та фактично спровокувала початок її розпаду [2, с. 157]. В умовах кардинальної геополітичної трансформації Центрально-Східної Європи питання самовизначення народів, які проживали в складі Чехословаччини, зокрема й українців Закарпаття, набуло особливої актуальності [8, с. 26].

Ці події надали закарпатським українцям історичний шанс. Після тривалої боротьби за автономію, обіцяну ще Сен-Жерменським договором 1919 року [5, с. 45], 8 жовтня

1938 року в Ужгороді було сформовано перший автономний уряд Підкарпатської Русі. 22 листопада 1938 року парламент Чехословаччини затвердив конституційний закон про автономію [10, с. 46-47], а вже 15 березня 1939 року, в умовах остаточного розпаду Чехословацької держави, Сойм Карпатської України проголосив незалежність [14, с. 72]. Проте ця незалежність тривала лише кілька днів – угорські війська швидко окупували територію молодой держави, незважаючи на героїчний опір збройних формувань Карпатської Січі [7, с. 443].

Феномен Карпатської України залишається одним із найдраматичніших і водночас найменш досліджених епізодів українського державотворення ХХ століття [6, с. 318]. Ключова проблема полягає у визначенні факторів, які унеможливили становлення незалежної української держави на Закарпатті в 1938-1939 роках. Чому Карпатська Україна, попри наявність організованого політичного руху, власних збройних формувань та легітимного проголошення незалежності, не змогла утвердитися як суверенна держава [3, с. 83]?

Аналіз причин падіння Карпатської України вимагає комплексного дослідження як зовнішніх (міжнародна ситуація, позиції великих держав, територіальні претензії сусідніх країн), так і внутрішніх чинників (стан економіки, військовий потенціал, суспільно-політичні процеси) [13, с. 129]. Особливо важливо з'ясувати, наскільки «українське питання» стало елементом геополітичної гри провідних європейських держав напередодні Другої світової війни і як це вплинуло на долю Карпатської України [4, с. 356].

Джерельна база дослідження Карпатської України є доволі різноманітною [11, с. 14]. Важливе значення мають офіційні документи органів влади Карпатської України, матеріали періодичних видань того часу, спогади безпосередніх учасників подій [9, с. 23]. Особливу цінність становлять мемуари президента Карпатської України А. Волошина та інших політичних діячів [10, с. 9], а також документи дипломатичного характеру, що висвітлюють міжнародний аспект проблеми [5, с. 12].

Історіографія проблеми охоплює праці як українських, так і зарубіжних дослідників [12, с. 17]. Серед українських науковців вагомий внесок у вивчення історії Карпатської України зробили В. Косик, П. Ю. Стерчо, М. В. Лазарович, І. К. Патриляк, М. А. Боровик, В. Ю. Король [13, с. 8]. У їхніх працях детально проаналізовано суспільно-політичні процеси в Закарпатті, міжнародні аспекти «українського питання», військові події та діяльність Карпатської Січі [15, с. 5]. Заслужовують на увагу також дослідження зарубіжних істориків, які розглядають проблему Карпатської України в широкому контексті міжнародних відносин напередодні Другої світової війни [6, с. 315].

Водночас у наявній літературі спостерігаються певні прогалини, зокрема недостатньо вивченими залишаються окремі аспекти дипломатичної боротьби навколо Закарпаття [2, с. 164], економічний потенціал регіону та його вплив на можливість утвердження незалежності [3, с. 92], а також детальний аналіз військових операцій угорських військ проти Карпатської Січі [14, с. 79]. Комплексне дослідження цих питань дозволить глибше зрозуміти причини падіння Карпатської України та її місце в історії українського державотворення [16, с. 17].

Між надією та реальністю: фактори краху Карпатської України
Історичні передумови. Історія Закарпаття як регіону з переважно українським населенням має

глибоке коріння. Після Першої світової війни Закарпаття згідно з Сен-Жерменським мирним договором 1919 року було включено до складу Чехословаччини як автономну одиницю під назвою Підкарпатська Русь [10, с. 235].

Чехословацька конституція формально гарантувала автономію краю, проте втілення цього положення відкладалося протягом майже двох десятиліть [10, с. 120]. Тривалий час Прага фактично проводила політику централізації, ігноруючи автономістські прагнення місцевого населення.

У міжвоєнний період політичне життя Закарпаття характеризувалося протистоянням українофільської та русофільської течій. Починаючи з 1935 року спостерігається помітне зростання популярності українського національного руху. Якщо в 1924 році лише близько 12% мешканців Закарпаття ідентифікували себе як українці, то до 1935 року їх кількість зросла до 36,3% [5, с. 45].

Економічне становище Закарпаття в складі Чехословаччини залишалося складним. Частка промислового виробництва не перевищувала 2%, а в промисловості працювало лише 16 тис. осіб [3, с. 354]. Регіон залишався переважно аграрним з низьким рівнем індустріалізації.

Поворотним моментом стала міжнародна криза 1938 року. 29 травня 1938 року Руська Народна Рада в Ужгороді вимагала повного забезпечення автономних прав краю. Ці вимоги збіглися з періодом загострення судетської кризи [5, с. 46], що створило сприятливі умови для активізації українського національного руху на Закарпатті.

Політичний розвиток. Політичний розвиток Карпатської України в 1938-1939 роках був безпосередньо пов'язаний із кризою Чехословацької держави після Мюнхенської угоди. Більшість українських організацій на Закарпатті виступали проти загарбницьких планів Угорщини [6, с. 199].

8 жовтня 1938 року представники української політичної еліти сформували перший автономний уряд Підкарпатської Русі. Спочатку його очолив Андрій Бродій, однак вже 26 жовтня 1938 року з'ясувалося, що він є агентом угорських спецслужб, і його було усунуто з посади [7, с. 442]. Новим прем'єр-міністром став лідер українофільського напрямку Августин Волошин.

Після приходу до влади А. Волошина відбулися суттєві зміни в політичному курсі автономії. Було заборонено антиукраїнські газети й партії, натомість створено Українське національне об'єднання (УНО) як консолідуючу політичну силу [7, с. 443]. Уряд Волошина послідовно проводив курс на українізацію суспільного життя, освіти та адміністративного апарату.

Важливим етапом розвитку автономії стало проведення 12 лютого 1939 року виборів до крайового парламенту – Сойму. За Українське національне об'єднання віддали голоси понад 86% виборців [7, с. 443]. За іншими даними, участь у виборах була ще вищою – 92,55%, а Українське національне об'єднання отримало 92,4% голосів [5, с. 55].

Важливим напрямком діяльності уряду була розбудова національних інституцій. Особлива увага приділялася створенню сил самооборони – «Карпатської Січі». У кінці 1938 року чисельність Карпатської Січі становила близько 2000 осіб, а до березня 1939 року зросла до 10-12 тисяч [5, с. 49].

Ситуація кардинально змінилася 14 березня 1939 року, коли Угорщина за

благословенням Гітлера розпочала військову операцію проти Карпатської України. 15 березня 1939 року Сойм Карпатської України проголосив незалежність краю [8, с. 34]. Президентом Карпатської України було обрано Августина Волошина, прем'єр-міністром нового уряду став Юліан Ревай.

На історичному засіданні Союму було ухвалено конституційний закон, яким проголошувалося, що Карпатська Україна є незалежною державою, республікою з президентською формою правління. Державною мовою визнавалася українська. Було затверджено державні символи: синьо-жовтий прапор, гімн «Ще не вмерла Україна» та герб [2, с. 398]. Після проголошення незалежності А. Волошин звернувся до німецького консула з пропозицією взяти Карпатську Україну під охорону Рейху для запобігання захоплення Угорщиною. Однак відповідь з Берліна була категоричною: регіон має перейти до Угорщини [8, с. 34]. Доля Карпатської України значною мірою визначалася розстановкою сил на міжнародній арені напередодні Другої світової війни. «Українське питання» використовувалося різними державами як інструмент геополітичного впливу [1, с. 398].

Спочатку Гітлер розглядав можливість підтримки української автономії як елемент своєї східної політики. Під час Мюнхенської конференції німецька дипломатія навіть вимагала від уряду Чехословаччини надання автономії Карпатській Україні [8, с. 26]. На цьому етапі Берлін бачив у Карпатській Україні потенційний П'ємонт для соборної України [4, с. 356].

Однак на початку 1939 року в зовнішньополітичних планах Німеччини відбулися суттєві зміни. Гітлер вирішив зосередитися на завоюваннях у Західній Європі [5, с. 53-54]. 8 березня 1939 року Гітлер наголосив на необхідності ліквідації Чехословаччини до 15 березня [5, с. 56]. Стратегічний союз з Угорщиною став для Німеччини пріоритетнішим, ніж підтримка українського національного руху.

Позиція Угорщини щодо Карпатської України була незмінною – повна анексія території. За рішенням німецько-італійського арбітражу у Відні (2 листопада 1938 р.) Карпатська Україна була змушена віддати Угорщині 1856 км² своєї території з населенням 180 тис. осіб, включаючи найбільші міста – Ужгород, Мукачеве та Берегове [5, с. 48]. Ця втрата значно послабила економічний і адміністративний потенціал автономії.

Польща також виступала проти існування української автономії на своїх кордонах. Польський посол у Берліні 22 жовтня 1938 року повідомив міністра закордонних справ Рейху, що Польща вважає Карпатську Україну важливою загрозою і прагне спільного кордону з Угорщиною [5, с. 47]. Варшава побоювалася, що успішний досвід української державності на Закарпатті може спричинити активізацію українського національного руху на території Східної Галичини, яка входила до складу Польщі. Польська дипломатія активно підтримувала угорські територіальні претензії, а польські спецслужби організовували диверсійні групи, які мали дестабілізувати ситуацію в Карпатській Україні [5, с. 49]. Ця підривна діяльність значно ускладнювала становище молодій державі.

Щодо західних демократій (Великобританії та Франції), то вони займали доволі пасивну позицію у справі Карпатської України. Після Мюнхенської угоди ці держави фактично віддали Центрально-Східну Європу на відкуп Німеччині, зосередившись на політиці «умиротворення» агресора.

Позиція Радянського Союзу щодо Карпатської України була негативною. Москва вбачала в автономії потенційний осередок «українського буржуазного націоналізму» і канал німецького впливу [5, с. 51]. Кремль був категорично проти будь-яких проявів українського національного руху, розглядаючи їх як загрозу територіальній цілісності СРСР.

Вирішальний момент настав 6 березня 1939 року, коли Гітлер прийняв остаточне рішення ліквідувати решту Чехословаччини, окупувати Богемію і Моравію, дозволити незалежність Словацькій державі й підштовхнути Угорщину до окупації Карпатської України [5, с. 56]. Це рішення стало фатальним для долі молодій українській держави. Військова агресія Угорщини проти Карпатської України розпочалася у ніч з 14 на 15 березня 1939 року. Будапештські газети, як передбачалося загальним планом операції, опублікували заготовлені фальшиві повідомлення про те, що «русинська Національна рада закликає угорські війська» [5, с. 29]. Цим кроком Угорщина намагалася надати своїй агресії вигляду «визвольної місії».

Карпатська Січ, яка налічувала близько 10-12 тисяч чоловік, стала основою збройного опору угорській агресії. Проте її сили були погано озброєні та навчені порівняно з регулярною угорською армією [8, с. 30]. Відсутність важкого озброєння, недостатня підготовка та брак командних кадрів значно ускладнювали організацію ефективної оборони.

15 березня угорські війська перейшли український кордон. У Хусті чеський міністр внутрішніх справ, генерал Прхала, відмовлявся видати зброю українцям, що дезорганізувало оборону міста [5, с. 57]. Ця ситуація ілюструє неоднозначну позицію чехословацьких владних структур щодо української автономії.

Організований опір тривав на Красному полі біля Хуста, де загинули юнаки-гімназисти разом зі своїм учителем І. Голотою. На Верецькому перевалі січовики під командуванням О. Блістіва («Гайдамаки») протягом трьох днів стримували наступ угорських військ [8, с. 30]. Ці епізоди героїчної оборони стали символами жертвності у боротьбі за українську державність.

До 18 березня угорські війська повністю захопили територію Закарпатської України. За даними істориків, протягом п'яти днів нерівних боїв загинуло понад 5 тисяч українських патріотів [8, с. 34]. Ця цифра свідчить про масштаб і запеклість опору, який чинили захисники Карпатської України.

Серед захисників було багато українських добровольців з Галичини, членів ОУН. На чолі цієї маленької армії під час боїв був полковник М. Колодзінський, його помічником – З. Коссака. Обидва загинули в бою [8, с. 58]. Участь галичан у захисті Карпатської України демонструє загальноукраїнський характер цієї боротьби.

Частина захисників відступила в гори, де вела партизанську війну проти угорських окупантів. У боях проти окупантів взяло участь близько 5000 карпатських січовиків і кілька сотень галицьких юнаків [7, с. 443]. Збройний опір тривав у Карпатах до середини квітня 1939 року, що свідчить про рішучість українців відстоювати свою незалежність.

Провід ОУН пізніше критично оцінив діяльність німців: «Ми завжди щиро говорили, що ОУН є цілком антинімецькою, і що її діяльність абсолютно провокаційна і не менш шкідлива як для німців, так і для українців» [5, с. 59]. Ця заява відображає переосмислення українськими націоналістами своєї позиції щодо Німеччини після

зради Гітлером інтересів Карпатської України.

Августин Волошин після угорської окупації емігрував до Чехословаччини. У травні 1945 року він був заарештований радянською військовою контррозвідкою в Празі та вивезений до Москви, де помер у Лефортовській тюрмі [6, с. 291]. Трагічна доля Волошина символізує подальші репресії радянської влади проти учасників українського національно-визвольного руху. Основною причиною падіння Карпатської України стало її несприятливе геополітичне становище в центрі Європи. Територія Закарпаття опинилася в епіцентрі інтересів одразу кількох держав – Німеччини, Угорщини, Польщі та Радянського Союзу.

«Українська карта» виявилась вигідним знаряддям нацистської політики на новому етапі «чехословацької кризи» [6, с. 199]. Рішення Німеччини відмовитися від підтримки Карпатської України на користь союзу з Угорщиною стало фатальним для молодой держави.

Англія і Франція після Мюнхенської конференції фактично самоусунулися від вирішення проблем Центрально-Східної Європи. Їхня політика «умиротворення» агресора призвела до того, що малі народи регіону були залишені сам-на-сам із зовнішніми загрозами.

Польща активно виступала проти Карпатської України. «Обидві держави (Польща та Угорщина) хотіли спільним кордоном закрити перетворення карпатоукраїнської автономії на незалежну державу, котра стала б продромосом незалежності всіх українських земель» [8, с. 28].

Карпатська Україна не мала достатніх військових та економічних ресурсів для протистояння зовнішній агресії. ВВП Карпатської України становив лише 11 085 кв. км із населенням 552 124 жителі [5, с. 55]. Промислове виробництво було нерозвиненим.

Карпатська Січ була погано озброєна і не мала важкого озброєння та бронетехніки. «Січ фактично не мала нормальної військової структури. В її полках майже не було обозів. Запасних напіввійськових структур, репрезентаційного та польового вишколу, решта січовиків несла поліційну та прикордонну службу» [8, с. 30].

Незважаючи на героїчний опір захисників, Карпатська Україна не змогла протистояти військовій агресії Угорщини. Однак короткочасне існування і героїчна оборона цієї молодой української держави стали важливим символом національно-визвольної боротьби українського народу.

Паралелі з сучасністю. Досвід Карпатської України містить важливі уроки для сучасного етапу українського державотворення. Передусім, він демонструє критичне значення міжнародної підтримки для збереження незалежності. Історія молодой закарпатської держави наочно показує, як країна може стати об'єктом геополітичних маніпуляцій великих держав, коли вони керуються виключно власними інтересами, нехтуючи принципами міжнародного права та права народів на самовизначення [5, с. 58].

Другий урок стосується важливості розбудови ефективних оборонних сил. Попри ентузіазм і жертвність бійців Карпатської Січі, відсутність достатньої кількості зброї, професійної підготовки та досвіду зробила неможливим ефективний опір регулярній армії агресора. Це підкреслює необхідність для сучасної України розвивати потужні збройні сили як гарантію збереження державного суверенітету [8, с. 30].

Нарешті, історія Карпатської України є яскравим прикладом того, як національна

ідея та прагнення до незалежності можуть об'єднати народ навіть за найнесприятливіших зовнішніх умов. Українці Закарпаття, попри століття перебування в складі різних держав і відірваність від основного етнічного масиву, зберегли національну ідентичність і при першій історичній можливості проголосили свою приналежність до загальноукраїнського державотворчого процесу [1, с. 399]. Цей досвід залишається актуальним і сьогодні, коли питання національної єдності та соборності всіх українських земель знову набуває особливого значення.

Отже під час написання нашої статті, дослідження історії Карпатської України 1938-1939 років дозволяє виокремити комплекс взаємопов'язаних факторів, що призвели до падіння цього державного утворення. Основною причиною стала несприятлива геополітична ситуація в Європі напередодні Другої світової війни. Рішення Німеччини відмовитися від підтримки молодої української держави на користь союзу з Угорщиною зіграло фатальну роль у її долі [5, с. 56-57]. «Українське питання», ставши об'єктом міжнародних торгів між Німеччиною, Угорщиною, Польщею та Радянським Союзом, було принесене в жертву інтересам великих держав [1, с. 398].

Друга група причин пов'язана з внутрішніми факторами: військова слабкість регіону, відсутність достатніх економічних ресурсів, особливо після втрати найбільш розвинутих територій внаслідок Віденського арбітражу, обмежений час для державного будівництва. Попри створення Карпатської Січі як основи національних збройних сил, її чисельність, озброєння та військовий досвід не могли протистояти регулярній армії Угорщини [7, с. 443]. Територіальні втрати за Віденським арбітражем (листопад 1938 р.) суттєво підірвали економічний потенціал автономії, позбавивши її найбільших міст – Ужгорода та Мукачеве [10, с. 120].

Третя група причин – відсутність міжнародної підтримки. Жодна з великих держав не була по-справжньому зацікавлена в існуванні незалежної української держави. Чехословаччина, перебуваючи в стані власного розпаду, не могла надати ефективної допомоги, західні демократії були зайняті політикою «умиротворення» агресорів, а сусідні держави – Польща, Угорщина та Румунія – вбачали в українському державотворенні загрозу власним територіальним інтересам.

Незважаючи на короткочасність існування, Карпатська Україна мала надзвичайно важливе історичне значення для загальноукраїнського державотворення. Насамперед, вона стала першим у міжвоєнний період актом відродження української державності після поразки національно-визвольних змагань 1917-1921 років, що в подальшому суттєво вплинуло на формування національної свідомості українців [1, с. 399]. Короткий період автономії та незалежності Карпатської України (жовтень 1938 – березень 1939) засвідчив значний державотворчий потенціал українського народу. За цей час вдалося сформулювати основні органи влади, провести демократичні вибори до Союму, прийняти конституційний закон про незалежність, затвердити державні символи та розпочати розбудову національних інституцій [7, с. 442-443].

Особливо важливим для історичної пам'яті став героїчний опір карпатських січовиків угорській агресії в березні 1939 року. Тисячі молодих патріотів, попри очевидну військову перевагу противника, віддали життя за незалежність Карпатської України, що мало велике символічне значення для загальноукраїнської національно-визвольної боротьби. Цей опір продемонстрував світові прагнення українців мати власну державу та готовність боротися за неї.

Події в Карпатській Україні мали також значний міжнародний резонанс і сприяли актуалізації «українського питання» в європейській політиці. Вони привернули увагу світової громадськості до національних прагнень українського народу [5, с. 52-53]. Крім того, вони засвідчили, що «входження Закарпатської України до складу УРСР – це не дарунок повосенних анексії Сталіна, а усвідомлений вибір населення Закарпаття» [1, с. 399].

Список використаних джерел:

1. Історія України: Новітня доба: навч. посіб. / В. М. Литвин, В. Ф. Колесник, А. Г. Слюсаренко та ін.; за ред. В. М. Литвина. Київ: Академвидав, 2012. 480 с.
2. Історія України: Документи. Матеріали. Посібник / Уклад., комент. В. Ю. Короля. Київ: Видавничий центр «Академія», 2001. 448 с.
3. Каденюк О.С. Історія України. Навчальний посібник. Київ: Кондор, 2008. 408 с.
4. Король В. Ю. Історія України: навч. посіб., 2-ге вид., доп. Київ: ВЦ «Академія», 2008. 496 с.
5. Косик В. М. Україна під час другої світової війни 1938-1945 = Ukraine during World War II 1938-1945 / В. Косик; пер. з фр. Р. Осадчук. – Париж; Нью-Йорк; Торонто; Київ: [б.в.], 1992. 729 с.
6. Кульчицький С. В. Історія України: довідник для абітурієнтів та учнів закладів загальної середньої освіти. – Вид. 6-те, переробл. та доповн. Київ: Літера ЛТД, 2019. 528 с.
7. Лазарович М. В. Історія України: навч. посіб. 3-тє вид. стер. Київ: Знання, 2013. 685 с.
8. Патриляк І. К., Боровик М. А. Україна в роки Другої світової війни: спроба нового концептуального погляду. – Ніжин: Видавець ПП Лисенко М. М., 2010. 590 с.
9. Політична історія України. XX ст.: У 6 т. / Редкол.: І. Ф. Курас (голова) та ін. Київ: Генеза, 2002-2003. Т. 4: Україна у Другій світовій війні, 1939-1945. Керівник тому В. І. Кучер. Київ, 2003. 584 с.
10. Стерчо П. Ю. Карпато-українська держава: до історії визвольної боротьби карпатських українців у 1919-1939 роках. Львів: За вільну Україну, 1994. 288 с.

ПРОБЛЕМАТИКА ДОСЛІДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКИХ ВІДНОСИН НА ПРИКЛАДІ ПІДКАМІНСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

Мережа Д. А., здобувач вищої освіти

Михальчук Р. Ю., кандидат історичних наук, професор кафедри всесвітньої історії,

Рівненський державний гуманітарний університет, м. Рівне, Україна

Історичні конфлікти між українцями та поляками, зокрема події Другої світової війни, залишаються відкритими ранами в колективній пам'яті обох народів. У сучасних умовах, коли Україна і Польща демонструють безпрецедентний рівень співпраці на тлі російської агресії, історичні непорозуміння можуть стати перешкодою для поглиблення партнерства. Аналіз таких трагедій, як Підкамінська, дозволяє не лише розкрити

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ І. МОЛОДИЙ ПЕДАГОГ

Адах В. Г. «Я-КОНЦЕПЦІЯ» У ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ ЯК ПРОФЕСІОНАЛА В ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ	3
Бердар Я. П., Ціпан Т. С. ФОРМУВАННЯ НАВИЧОК КУЛЬТУРИ БЕЗПЕЧНОЇ ПОВЕДІНКИ В ЗАКЛАДІ ОСВІТИ	5
Белова С. В., Маліновська Н. В. КОМУНІКАТИВНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З РОЗЛАДАМИ АУТИСТИЧНОГО СПЕКТРА	8
Білоус В. В., Пустовіт Г. П. ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ МЕНЕДЖЕРІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ФАХОВИХ ДИСЦИПЛІН В ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ УНІВЕРСИТЕТУ	11
Білоус С. О., Баліка Л. М. ВИХОВАННЯ ЦІННІСНОГО СТАВЛЕННЯ ДО СЕБЕ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	13
Богатирська Д. Ф., Тітова Л. О. NEARPOD ЯК ЗАСІБ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ	15
Богущька Ю. А., Федорова Н. В. ВИКОРИСТАННЯ ІГРОВИХ МЕТОДІВ І ПРИЙОМІВ У РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНИХ НАВИЧОК У ДІТЕЙ З РОЗЛАДАМИ АУТИСТИЧНОГО СПЕКТРА	17
Бондарев О. Д., Павелків О. М. ФАХОВА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МАТЕМАТИКИ В ПЕДАГОГІЧНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ	19
Бугайченко М. Р., Гурський В. А. ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ ЗВУКОВИМОВНИХ ПОРУШЕНЬ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	21
Ваколюк А. М. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПОНЯТТЯ ГРИ ЯК МЕТОДУ ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	24
Василець К. В., Богачик М. С. THE IMPORTANCE OF STUDENT-CENTERED APPROACHES IN ENGLISH LANGUAGE TEACHING	26
Войтович І. О., Шадюк О. І. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ОЗНАЙОМЛЕННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ПРАВИЛАМИ БЕЗПЕЧНОЇ ПОВЕДІНКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	28
Войтович М. П., Ціпан Т. С. ФОРМУВАННЯ ЛІДЕРСЬКИХ ЯКОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ: АКТУАЛІЗАЦІЯ ПРОБЛЕМИ	31
Волошин В. Ю., Совик Т. О. МЕТОДИ РОБОТИ ЛОГОПЕДА ІРЦ З РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ З ЗАТРИМКОЮ ПСИХОМОВЛЕННЄВОГО РОЗВИТКУ	34
Воронова А. І., Маліновська Н. В. СЕНСОМОТОРНИЙ ПІДХІД У КОРЕКЦІЇ РОТАЦИЗМУ В ДОШКІЛЬНИКІВ	37
Годунко Т. П., Совик Т. О. ДО ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В ІНКЛЮЗИВНИХ ГРУПАХ ЗДО ЗАСОБАМИ ЛОГОПЕДИЧНОГО ЛОТО	39
Гордовський Ю. В., Войтович О. П. ОЦІНЮВАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ДОСЯГНЕНЬ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ З ГЕОГРАФІЇ	41
Грицаюк Т. А., Баліка Л. М. ФОЛЬКЛОР ЯК ЗАСІБ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	43
Гусак Т. О., Сілкова Е. О. ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	46
Давидюк Н. В., Улюкаєва І. Г. РОЛЬ ЗАСОБІВ СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА У ВИХОВАННІ ЕСТЕТИЧНИХ ПОЧУТТІВ ДОШКІЛЬНИКІВ	48
Даньшин М. М., Петренко О. Б. ГЕНДЕРНИЙ АНАЛІЗ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ УПРАВЛІНЦІВ-ЛІДЕРІВ	50

Дибач А. М., Янцур Л. А. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ САМОСТІЙНОСТІ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ У ПРОЦЕСІ КОНСТРУЮВАННЯ ТА ВИГОТОВЛЕННЯ ОРИГАМІ	51
Драганчук В. М., Улюкаєва І. Г. ВИХОВАННЯ ПРАЦЬОВИТОСТІ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	55
Євтушок В. В., Косарева О. І. ФОРМУВАННЯ УМІНЬ БУДУВАТИ РЕЧЕННЯ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ЗНМ	57
Євтушок Л. В., Косарева О. І. НАОЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ПМР	60
Зень Г. С., Козлюк О. А. ГОТОВНІСТЬ ДО НАВЧАННЯ В ШКОЛІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ЗНМ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ	63
Золота Л. С., Тітова Л. О. CANVA: ПЕРЕВАГИ ВИКОРИСТАННЯ В ОСВІТНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	65
Калько Н. А., Косарева Г. М. АНАЛІЗ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ З ПРОБЛЕМ КОРЕКЦІЇ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ	67
Камінська Д. І., Дичківська І. М. РУХЛИВА ГРА ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	71
Капральцев Д. О., Баліка Л. М. РОЛЬ ХУДОЖНЬО-ЕСТЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ В ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ БАКАЛАВРІВ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА, ДЕКОРАТИВНО-ПРИКЛАДНОГО МИСТЕЦТВА, РЕСТАВРАЦІЇ	74
Kasatkina-Kubyshkina O., Fridrikh A., Antonenko N., Poliatycho A. ESP IN INTERCULTURAL COMMUNICATION: CHALLENGES AND OPPORTUNITIES FOR GLOBAL ENGAGEMENT	76
Kasatkina-Kubyshkina O., Fridrikh A., Antonenko N., Yuriichuk H., FROM CONFLICT TO COLLABORATION: ENHANCING PEACEBUILDING THROUGH INTERCULTURAL INTERACTIONS IN FORMAL AND INFORMAL SETTINGS	80
Кедрук Ю. Р., Стельмашук Ж. Г. ДО ПРОБЛЕМИ ТРИВОЖНОСТІ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	84
Кирилюк О. О., Пустовіт Г. П. ТВОРЧЕ САМОВИРАЖЕННЯ ОСОБИСТОСТІ: ФЕНОМЕНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ	86
Кисіль В. О., Янцур Л. А. РОЛЬ СУЧАСНИХ МУЛЬТФІЛЬМІВ У ФОРМУВАННІ МОРАЛЬНИХ ПОЧУТТІВ ДОШКІЛЬНИКІВ	88
Кібаленко В. В., Медведєва М. О. РОЗВИТОК ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ ЯК СТРАТЕГІЯ СТІЙКОСТІ ОСВІТИ В УМОВАХ ВІЙНИ	90
Климух В. В., Шадюк О. І. СУЧАСНА АВТОРСЬКА КАЗКА ЯК ЗАСІБ ВИХОВАННЯ МОРАЛЬНО-ВОЛЬОВОЇ ПОВЕДІНКИ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	92
Ковалевський А. В., Дубич К. П. СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО СТВОРЕННЯ ДИСТАНЦІЙНИХ КУРСІВ У ЗАКЛАДАХ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ	96
Коваль Б. В., Павелків О. М. МЕТОДИКА ВИВЧЕННЯ ЛІНІЙНИХ РІВНЯНЬ ТА ЇХ СИСТЕМ ЗА МОДЕЛЬНОЮ НАВЧАЛЬНОЮ ПРОГРАМОЮ НУШ	98
Король С. П., Петренко О. Б. ФОРМУВАННЯ КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНІХ МАГІСТРІВ З БАНКІВСЬКОЇ СПРАВИ	100
Корнейчук Г. М., Шостак О. О. ТЕРАПЕВТИЧНІ МЕТОДИКИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ НАВИЧОК У ДІТЕЙ ІЗ РАС	101
Котяш А. М., Баліка Л. М. НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ	103

«ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ»

Кривичун Д. О., Совик Т. О. СИСТЕМА КОРЕКЦІЙНОЇ РОБОТИ З ФОРМУВАННЯ ЗВУКОВОЇ (ВИМОВНОЇ) СТОРОНИ МОВЛЕННЯ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ІЗ ЗНМ ІІ РІВНЯ ЗАСОБАМИ КАЗКОТЕРАПІЇ	105
Кришук О. О., Пустовіт Г. П. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	108
Крупич В. М., Оксенюк О. В. ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОЇ РЕКЛАМНОЇ КАМПАНІЇ	110
Кузнєцов О. А., Пустовіт Г. П. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНО-КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ЕКОНОМІКИ В ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ	113
Кузьмич Г. Б., Малиновська Н. В. ПЕДАГОГІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ІГОР І ВПРАВ У РОЗВИТКУ ГРАФОМОТОРИКИ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	115
Кушнір М. А., Горопах Н. М. ФОРМУВАННЯ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЕМОЦІЙНО-ЦІННІСНОГО СТАВЛЕННЯ ДО ПРИРОДНОГО ДОВКІЛЛЯ	118
Лебедева А. С., Янцур Л. А. НАРОДНІ СВЯТА ТА РОЗВАГИ В ЗАКЛАДІ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ ЯК ЗАСІБ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ	121
Лохвич К. І., Петренко І. Ф. ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ ПОНЯТТЯ «ТВОРЧИЙ ПОТЕНЦІАЛ ОСОБИСТОСТІ»	124
Луцюк Ю. Ю., Шадюк О. І. СЕНСОРНИЙ РОЗВИТОК ДІТЕЙ РАНЬОГО ВІКУ ЗАСОБОМ ДИДАКТИЧНИХ ІГОР	128
Марчук Г. В., Дичківська І. М. ОСОБЛИВОСТІ СЛОВНИКА ДОШКІЛЬНИКІВ З РИНОЛАЛІЄЮ	130
Матковський А. О., Петренко О. Б. ОНОВЛЕННЯ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ ЗАСОБАМИ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	133
Мельничук С. В., Войтович О. П. ТРЕНІНГОВІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ МЕТОД НАВЧАННЯ ГЕОГРАФІЇ В ЗАКЛАДАХ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ	136
Мельничук Я. В., Ціпан Т. С. ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ СВІДОМОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ: ПРАКТИЧНИЙ АСПЕКТ	137
Мосницька І. В., Стельмашук Ж. Г. ФОРМУВАННЯ ЕМОЦІЙНОЇ СТІЙКОСТІ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ У ПОЗАКЛАСНІЙ ВИХОВНІЙ РОБОТІ	140
Мосницька Ю. М., Дичківська І. М. РОЗВИТОК СЕНСОРИКИ У ДІТЕЙ СЕРЕДНЬОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЗАСОБАМИ МОНТЕССОРІ-ПЕДАГОГІКИ	142
Нагорна Д. В., Горопах Н. М. ЗАСТОСУВАННЯ ДИДАКТИЧНИХ ІГОР У КОРЕКЦІЇ ЗВУКОВИМОВИ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	145
Ничай В. О., Павелків О. М. ВИВЧЕННЯ РАЦІОНАЛЬНИХ ЧИСЕЛ ЗА МОДЕЛЬНОЮ НАВЧАЛЬНОЮ ПРОГРАМОЮ НУШ	147
Огородник Л. В., Галатюк Ю. М. РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ФІЗИЧНИХ ЗАДАЧ ЯК СКЛАДОВА МЕТОДИКИ ФОРМУВАННЯ ПРЕДМЕТНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ	149
Осніцька Н. О., Мельник В. Й. ВПРОВАДЖЕННЯ ТРЕНІНГОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ РОЗВИТКУ SOFT SKILLS НА УРОКАХ БІОЛОГІЇ В ЗЗСО	153
Паламар Н. М., Дубич К. П. ВИКЛИКИ ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЇ «ПЕРЕВЕРНУТОГО НАВЧАННЯ» НА УРОКАХ ІНФОРМАТИКИ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ	156

Перець В. В., Баліка Л. М. ЗМІСТ АНАЛІТИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ЕКОНОМІСТІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ФАХОВИХ ДИСЦИПЛІН	158
Попова Є. А., Гурський В. А. ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЛОГОПЕДИЧНОЇ РОБОТИ З ДІТЬМИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З МОТОРНОЮ АЛАЛІЄЮ	160
Радчук Я. А., Совик Т. О. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ З СИНДРОМОМ ДАУНА У ІНКЛЮЗИВНІЙ ГРУПІ ЗДО	162
Свиридюк Д. Т., Дубич К. П. ІННОВАЦІЙНІ МОДЕЛІ ВИКОРИСТАННЯ ХМАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТІ	164
Сергійчук В. В., Улюкаєва І. Г. РОЛЬ НАРОДНИХ ІГОР У ФІЗИЧНОМУ ВИХОВАННІ ДІТЕЙ РАНЬОГО ВІКУ	166
Скрипнюк А. О., Маліновська Н. В. ВПЛИВ МОБІЛЬНИХ ДОДАТКІВ НА ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВИХ НАВИЧОК СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ	170
Тарковська Ю. М., Янцур Л. А. ТРАДИЦІЇ КОЗАЦЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО МЕНТАЛІТЕТУ	172
Уманець С. В., Петренко С. В. ВИКОРИСТАННЯ ГЕНЕРАТИВНОГО ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ ДЛЯ ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ	175
Ходорчук А. О., Сілкова Е. О. СУЧАСНІ ОСВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ НАВЧАННЯ МАТЕМАТИЧНОГО В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	177
Чабан Н. В., Тітова Л. О. ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ГЕЙМІФІКАЦІЇ У НАВЧАННІ	179
Чижевська К. В., Шалівська Ю. В. СУЧАСНИЙ СТАН ЦЬКУВАННЯ В ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРІ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ.	181
Чугай А. А., Шалівська Ю. В. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ЖИТТЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ	183
Чумак І. О., Горобаха Н. М., ОСОБЛИВОСТІ ВИЯВЛЕННЯ РІВНЯ СФОРМОВАНOSTІ ГУМАННИХ ПОЧУТТІВ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	185
Шиманська М. І., Горобаха Н. М. ЗАСТОСУВАННЯ ПЕЙЗАЖНИХ КАРТИН УКРАЇНСЬКИХ ХУДОЖНИКІВ В ФОРМУВАННІ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЕМОЦІЙНО-ЦІННІСНОГО СТАВЛЕННЯ ДО ПРИРОДИ	188
Юрим О. І., Косарева Г. М. ФОРМУВАННЯ СЛОВНИКА ДІТЕЙ З МОТОРНОЮ АЛАЛІЄЮ ЯК ВАЖЛИВИЙ НАПРЯМ КОРЕКЦІЙНОЇ РОБОТИ	191
Yakovenko D. O., Bohachyk M. S. THE ROLE OF INTERNET RESOURCES IN THE PROCESS OF LEARNING ENGLISH IN THE SECONDARY SCHOOL	193
Яремчук У. І., Горобаха Н. М. ФОРМУВАННЯ ОСНОВ СВІТОГЛЯДУ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В СЮЖЕТНО-РОЛЬОВИХ ІГРАХ	194
СЕКЦІЯ II. МОЛОДИЙ ПСИХОЛОГ	
Вашенюк А. О., Павелків Р. В. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ПОРТРЕТ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМЦЯ	197
Кудак М. М., Созонюк О. С. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ПОДОЛАННЯ МІЖОСОБИСТІСНИХ КОНФЛІКТІВ У ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ	199
Кундеренко І. В. ПСИХОЕМОЦІЙНІ РИЗИКИ СОЦІАЛЬНОГО ПРАЦІВНИКА У ПРОЦЕСІ НАДАННЯ ПСИХОСОЦІАЛЬНОЇ ПІДТРИМКИ: ВИГОРАННЯ, ВІКАРНА ТРАВМА ТА ВТОРИННА ТРАВМА	202
Паламарчук В. Б., Кулаков Р. С. ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОГО МИСЛЕННЯ МАЙБУТНІХ МАРКЕТОЛОГІВ ЗА ДОПОМОГОЮ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	205

Паламарчук В. В., ПРОФЕСІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ	Кулаков Р. С. СПІЛКУВАННЯ	ПСИХОЛОГІЧНІ СУЧАСНИХ	АСПЕКТИ ФАХІВЦІВ	208
Панащук І. М., Павелків Р. В.	ВПЛИВ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НА ЕМОЦІЙНЕ ВИГОРАННЯ ПЕДАГОГІВ			210
Редько В., Кулакова Л. М.	ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ ОСОБИСТОСТІ ПІДЛІТКА			213
Сидоркевич Д., Павелків Р. В.	СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА ЗАГАЛЬНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦІВ З ФІЗИЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ			216
Трофимчук М. М., Левчук І. Б.	ВИКОРИСТАННЯ КАЗКОТЕРАПІЇ У ДІАГНОСТИЧНІЙ РОБОТІ СОЦІАЛЬНОГО ПРАЦІВНИКА			218
Янкавс Ю. А., Кулакова Л. М.	КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ СУЧАСНОГО ФАХІВЦЯ З ФІЗКУЛЬТУРИ І СПОРТУ			222
Яремчук І. І., Левчук І. Б.	ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ АРТ- ТЕРАПЕВТИЧНИХ МЕТОДИК В РОБОТІ СОЦІАЛЬНОГО ПРАЦІВНИКА			224
СЕКЦІЯ ІІІ. МОЛОДИЙ ПРИРОДОДОСЛІДНИК				
Боднарюк І. Л., Крайчук О. В.	ФОРМУВАННЯ ПІДПРИЄМЛИВОСТІ І ФІНАНСОВОЇ ГРАМОТНОСТІ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ У СУЧАСНІЙ ШКОЛІ			227
Бордюк І. Ю., Кривцов В. В.	КЛАСТЕРНА МОДЕЛЬ ПОЛІМЕРНИХ МАТЕРІАЛІВ ДЛЯ 4D ДРУКУ			230
Боровець І. М., Ойцюсь Л. В.	МЕТОДИКА ПРОВЕДЕННЯ МОРФОЛОГІЧНОГО АНАЛІЗУ І ВИЗНАЧЕННЯ РОСЛИН			232
Головнич А. П., Каськів М. В.	БОРІТЬБА З ТЕЛОГЕНОВИМ ЕФЛЮВІЄМ ПІСЛЯ COVID-19			234
Губерницька Т. В., Ойцюсь Л. В.	СТАН, ПОШИРЕННЯ SOLIDAGO CANADENSIS L. НЕБЕЗПЕЧНОГО ІНВАЗІЙНОГО ВИДУ В РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ			235
Колінко І. Ю., Сачук Р. М., Велесик Т. А.	ПРОБЛЕМИ ПОВОДЖЕННЯ З НЕПРИДАТНИМИ ВЕТЕРИНАРНИМИ ЛІКАРСЬКИМИ ЗАСОБАМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ЕКОЛОГІЧНО БЕЗПЕЧНОЇ УТИЛІЗАЦІЇ			237
Матвійчук С. О., Кривцов В. В.	СКАНУЮЧА ТУНЕЛЬНА МІКРОСКОПІЯ ПОВЕРХНІ КАРБОНОВИХ НАНОСТРУКТУР, ОТРИМАНИХ МЕТОДОМ ФРАГМЕНТАЦІЇ ПРОЛІТИЧНОГО ГРАФІТУ			239
Матляк А. М., Лисиця А. В.	ВПЛИВ КЛІМАТИЧНИХ ФАКТОРІВ НА ДЕМОГРАФІЮ			241
Момот О., Марциновський В.	ВПЛИВ СТРЕСУ НА ОСНОВНІ ПОКАЗНИКИ ССС УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ			244
Огородник Л. В., Галатюк Ю. М.	МІЖПРЕДМЕТНІ ЗВ'ЯЗКИ У НАВЧАННІ ФІЗИКИ ТА МАТЕМАТИКИ В НОВІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ			246
Самоїл Б. С., Костолович М. І.	РОЗВИТОК АГРОВОЛЬТАЇКИ В УКРАЇНІ: МОЖЛИВОСТІ ТА ВИКЛИКИ			250
Сачук Р. М., Барило Б. С., Барило І. С., Велесик Т. А.	СТАНДАРТИЗАЦІЯ ВІТАМІННО-МІНЕРАЛЬНОГО ПРЕМІКСУ ДЛЯ РИБ: ПРИКЛАД ФОРМУЛИ «СУПЕР КОРОП БУСТ 2 %»			253
Сачук Р. М., Радзиховський М. Л., Дишкант О. В., Кацараба О. А.	ШЛУНКОВО-КИШКОВИЙ СИНДРОМ У ПОРОСЯТИ ЯК НАСЛІДОК ВНУТРІШНЬОЇ ТОКСИКАЦІЇ: ЕНДОЕКОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД			257
Сташук М. О., Мартинюк В. О.	ДО КОНЦЕПЦІЇ МЕЛІОРАТИВНОЇ ПРИРОДНО-АНТРОПОГЕННОЇ ГЕОЕКОСИСТЕМИ			259

Ткачук Ю. Т., Мельник В. Й. ВПРОВАДЖЕННЯ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ БІОЛОГІЇ	262
Туринський Д., Сяська І. ХАРАКТЕРИСТИКА ПОПУЛЯЦІЙНОГО СКЛАДУ КОМАХ НЕКРОБІОНТІВ У МІСЦЯХ ОЗЕЛЕНЕННЯ УРБАНІЗОВАНИХ ТЕРИТОРІЙ	264
Шевчук В. В., Бордюк М. А. СТРУКТУРОВАНІСТЬ ТА МЕХАНІЧНІ ПАРАМЕТРИ ДЕНТИНУ	266

СЕКЦІЯ IV. МОЛОДИЙ ІТ-ФАХІВЕЦЬ

Гафич Є. М., Петренко С. В. ЦИФРОВА ОСВІТА ТА ЕДТЕСН: АВТОМАТИЗАЦІЯ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ	268
Гуменний Д. С., Шинкарчук Н. В. ВІРТУАЛЬНА РОЗРОБКА ПРОЄКТІВ ІНТЕРНЕТУ РЕЧЕЙ ЗАСОБАМИ CISCO PACKET TRACER	270
Гурик Я. М., Шевцова Н. В. РОЗРОБКА ВЕБРЕСУРСУ ДЛЯ АВТОМАТИЗОВАНОГО СТВОРЕННЯ ТА ПРОВЕДЕННЯ ОПИТУВАНЬ	273
Коротчук А. В., Петренко С. В. СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ НА БАЗІ ПЛАТФОРМИ SALESFORCE	275
Кравчук І. В., Шинкарчук Н. В. МОНІТОРИНГ І УПРАВЛІННЯ СИСТЕМАМИ «РОЗУМНОГО ДОМУ» ЗАСОБАМИ WEBІОРІ	277
Кузьмич Р. І., Кирик Т. А. БЕЗПЕКОВІ МЕХАНІЗМИ У ІНФОРМАЦІЙНІЙ СИСТЕМІ ПІДТРИМКИ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ	280
Лазарчук М. П., Петренко С. В. Е-ЖУРНАЛ АКАДЕМІЧНОЇ ГРУПИ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ	283
Назарчук Б. Г., Доронін В. О., Мороз І. П. ЗАСТОСУВАННЯ BLUETOOTH-ТЕРМОМЕТР ДЛЯ ТЕХНОЛОГІЙ РОЗУМНОГО ДОМУ ТА В ПРОМИСЛОВOSTІ	286
Осмолович С. С., Бабич С. М. РОЗРОБКА ІНФОРМАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ «ІНФОРМАЦІЙНА СИСТЕМА ПІДТРИМКИ ЕЛЕКТРОННОГО ОБІГУ ДОКУМЕНТІВ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ. КОНТИНГЕНТ СТУДЕНТІВ»	288
Семенюк Р. В., Шевцова Н. В. КРОСПЛАТФОРМНА ГРА НА UNITY 3D З ВИКОРИСТАННЯМ МУЛЬТИПЛЕЄРУ	289
Якимчук І. Ю., Шинкарчук Н. В. МОДЕЛЮВАННЯ СИСТЕМ НА БАЗІ ARDUINO UNO В НАВЧАЛЬНИХ ЦІЛЯХ ЗА ДОПОМОГОЮ TINKERCAD	291
Яковчук В. В., Петренко С. В. ІНФОРМАЦІЙНИЙ WEB-ПОРТАЛ ДЛЯ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ У МІСТІ РІВНЕ	292
Яловенко Л., Крайчук С. О. ІНФОРМАЦІЙНА СИСТЕМА ДЕКАНАТУ ДЛЯ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ОСВІТНІМ ПРОЦЕСОМ	295
Ярошик В. Ю., Шинкарчук Н. В. ВИКОРИСТАННЯ ПЛАТФОРМИ INITIAL STATE ДЛЯ ВІЗУАЛІЗАЦІЇ ДАНИХ ІНТЕРНЕТУ РЕЧЕЙ У РЕАЛЬНОМУ ЧАСІ	298

СЕКЦІЯ V. МОЛОДИЙ ІСТОРИК, ПОЛІТОЛОГ

Байда І. П., Давидюк Р. П. РЕПАТРІАЦІЯ ЯК СКЛАДНИК ВІЙНИ ТА ПОВОЄННОГО ПЕРІОДУ	300
Байда І. П., Михальчук Р. Ю. ПІДГАЙЦІ – МІСЦЕ ПАМ'ЯТІ ТИСЯЧ ЄВРЕЇВ	303
Байда І. П., Бондар І. В. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ДЖЕРЕЛ ОСОБОВОГО ХАРАКТЕРУ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ШКІЛЬНОЇ ІСТОРІЇ	305
Басюк Н. С., Гуменюк О. В. МІСЦЕ ІСТОРІЇ ПОВСЯКДЕННЯ У СУЧАСНІЙ ІСТОРИЧНІЙ ОСВІТІ	307
Бендюк Л. О., Вернюк Я. С. ДУХОВНИЙ ВСЕСВІТ СЛОВ'ЯН: ІСТОРИЧНІ ТА МІФОЛОГІЧНІ КОРЕНІ	309
Борис О. О., Михальчук Р. Ю. СУЧАСНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ	312

НАВЧАННЯ ПРИ ВИВЧЕННІ ШКІЛЬНОГО КУРСУ ІСТОРІЇ

Боярин О., Невинна Г. ОСВІТНЬО-НАУКОВЕ СПІВРОБІТНИЦТВО УКРАЇНИ ТА ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

314

Вознюк М. А., Карпукіна Т. О. АВАРІЯ НА ЧОРНОБИЛЬСЬКІЙ АТОМНІЙ ЕЛЕКТРОСТАНЦІЇ 26 КВІТНЯ 1986Р.: ПРИЧИНИ, НАСЛІДКИ ТА МАСШТАБИ. (СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД)

317

Гнип В. Т., Михальчук Р. Ю. СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ УГОРСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1956 РОКУ

325

Григорук В. О., Герасимчук Т. Ф. СТІЙКІСТЬ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УМОВАХ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

331

Дацюк І. В., Мартинчук І. І. МОЛОДІЖНІ СПОРТИВНІ РУХИ В ІТАЛІЇ ТА НІМЕЧЧИНІ У 1930-Х РОКАХ

333

Доценко Ю. С., Тітова Л. О. СТИМУЛЮВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ ШКОЛЯРІВ ЗА ДОПОМОГОЮ РОЗВИВАЛЬНИХ ІГОР

335

Дубінецька В. В., Михальчук Р. Ю. ПЕРЕДУМОВИ ФОРМУВАННЯ ТА ЗАНЕПАДУ КОЛОНІАЛЬНОЇ СИСТЕМИ

337

Євтух Ю. І., Михальчук Р. Ю. ПІЗНАВАЛЬНІ МОЖЛИВОСТІ ШКОЛЯРІВ У МЕТОДИЦІ НАВЧАННЯ ІСТОРІЇ

340

Захаревич А. П., Михальчук Р. Ю. СЕЛО ВОВЧАК – ВАЖЛИВИЙ ЦЕНТР УПА-«ПІВНІЧ»

342

Льчук О. П., Токар І. В. ХАРАКТЕРНА ОСОБЛИВОСТІ ОРНАМЕНТУ ТРАДИЦІЙНОГО РЕМІЗНОГО ТКАЦТВА ЗАХІДНОГО ПОЛІССЯ

345

Кучер М. В., Карпукіна Т. О. ОСНОВНІ ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛОВ'Я

348

Латко А. С., Михальчук Р. Ю. СУТНІСТЬ ДЕГУМАНІЗАЦІЇ ТА ДЕПЕРСОНІФІКАЦІЇ ЖЕРТВ ГОЛОКОСТУ

353

Лесковець Д. В., Ворон О. П. ЕВОЛЮЦІЯ ТЕОРІЇ СПРАВЕДЛИВОЇ ВІЙНИ

357

Лівар В. В., Михальчук Р. Ю. ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА ЄЛИЗАВЕТИ І ТА ІЇ ВПЛИВ НА СТАБІЛІЗАЦІЮ ДЕРЖАВИ

360

Мельник В. В., Логвинчук І. А., Карпукіна Т. О. КАРПАТСЬКА УКРАЇНА 1938-1939: ЧОМУ ДЕРЖАВА НЕ СТАЛА РЕАЛЬНІСТЮ?

362

Мережа Д. А., Михальчук Р. Ю. ПРОБЛЕМАТИКА ДОСЛІДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКИХ ВІДНОСИН НА ПРИКЛАДІ ПІДКАМІНСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

369

Мережа Д. А., Бондар І. В. МІКРОІСТОРІЯ ЯК ЗАСІБ ВИВЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО КРАЄЗНАВСТВА (НА ПРИКЛАДІ ДОСЛІДЖЕННЯ СПОРУДИ БРОДІВСЬКОГО ПЕДАГОГІЧНОГО КОЛЕДЖУ)

372

Миронюк А. В., Шеретюк В. М. ЧИ ІСНУВАЛИ СУЛТАНШІ УКРАЇНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ, ОКРІМ РОКСОЛАНИ?

374

Муляр О. Ю., Герасимчук Т. Ф. ОСНОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ГІБРИДНИХ РЕЖИМІВ

378

Наріян І. А., Михальчук Р. Ю. ГЕНОЦИДИ ХХ СТ. ТА ЇХ НИЩІВНИЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК ЛЮДСТВА

379

Науменко О. О., Карпукіна Т. О. ПРОТИРІЧЧЯ У ПИТАННЯХ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ МІЖ ЄВРОПЕЙСЬКИМ СОЮЗОМ, ПІВНІЧНОАТЛАНТИЧНИМ АЛЬЯНСОМ ТА ОРГАНІЗАЦІЄЮ З БЕЗПЕКИ СПІВРОБІТНИЦТВА В ЄВРОПІ

382

Олексійчук І. М., Валух Л. І. ОСНОВНІ ЗАСОБИ ТА КАНАЛИ ПОЛІТИЧНОЇ РЕКЛАМИ ПІД ЧАС ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ 2019 РОКУ В УКРАЇНІ

389

Пашко М. П., Михальчук Р. Ю. ТОПОНІМІКА СЕЛА ХИНОЧІ В РОЗПОВІДЯХ СТАРОЖИЛІВ

392

Порубенська В. О., Валюх Л. І. ГЕНДЕРНЕ КВОТУВАННЯ: СВІТОВИЙ ДОСВІД ТА ВПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ	394
Рабчевський Д. М., Ворон О. П. РЕЛІГІЙНІ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗМІЦНЕННЯ ОКУПАЦІЙНОЇ ВЛАДИ НА СХОДІ УКРАЇНИ	398
Ревко Р. М., Десятничук І. О. ВИКОРИСТАННЯ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ЗАСОБІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ІСТОРІЇ У СТАРШІЙ ШКОЛІ	401
Савош Ю. О., Михальчук Р. Ю. РЕЛІГІЙНІ ПАМ'ЯТКИ М. ЛЮБОМЛЬ	404
Селезень М. В., Добровичська В. А. МЕТОДИКА РОБОТИ З УСНИМИ ДЖЕРЕЛАМИ В ГУРТКАХ МАЛОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ	406
Ситік А. І., Михальчук Р. Ю. ЄВРЕЙСЬКА ГРОМАДА ТА ГОЛОКОСТ У МІСТІ ДУБНО	409
Тарасюк Д. В., Десятничук І. О., Михальчук Р. Ю. ДІЯЛЬНІСТЬ ЖІНОК В УПРАВЛІННІ СПЕЦІАЛЬНИХ ОПЕРАЦІЙ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ	412
Твердун А. В., Ворон О. П. ВИВЧЕННЯ РОЛІ МОНАРХІВ ДИНАСТІЇ ПЛАНТАГЕНЕТІВ У ФОРМУВАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ ДЕРЖАВИ В КОНТЕКСТІ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ	415
Ткачук М. В., Ворон О. П. ФОРМАЦІЙНА ВІЙНА У ПЕРІОД «ХОЛОДНОЇ ВІЙНИ» ЯК УМОВА ФОРМУВАННЯ МЕДІАГРАМОТНОСТІ НА УРОКАХ ІСТОРІЇ В СТАРШІЙ ШКОЛІ	418
Філіппов Н. О., Михальчук Р. Ю. ПАМ'ЯТЬ ПРО БАБИН ЯР, ЯК СИМВОЛ ГОЛОКОСТУ В УКРАЇНІ	421
Хома М. Ю., Михальчук Р. Ю. ГЕНОЦИД ВІРМЕН ЯК ЗЛОЧИН ПРОТИ ЛЮДСТВА	423
Чубай Д., Герасимчук Т. Ф. ЦИФРОВІ ІНСТРУМЕНТИ В ПОЛІТИЧНІЙ РЕКЛАМІ	426
Ярмолук О. О., Візітів Ю. М. ПРОБЛЕМА ПРИСУТНОСТІ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН НА СТОРІНКАХ ШКІЛЬНИХ ПІДРУЧНИКІВ З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ	428
СЕКЦІЯ VI. МОЛОДИЙ ФІЛОЛОГ	
Волянчук Г. М., Ясногурська Л. М. КОНЦЕПТОСФЕРА WEATHER В АНГЛІЙСЬКІЙ ЛІНГВОКУЛЬТУРІ	430
Мацюк О. В., Орел І. І. ПЕРЕКЛАДАЦЬКИЙ АСПЕКТ НІМЕЦЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ З КУЛІНАРНИМ КОМПОНЕНТОМ (НА МАТЕРІАЛІ СУЧАСНИХ НІМЕЦЬКИХ ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТІВ)	433
Мічуда Н. М., Мороз Л. В. МЕТАФОРИЧНА РЕАЛІЗАЦІЯ ОБРАЗНО-ЦІННІСНОГО СКЛАДНИКА КОНЦЕПТУ «EDUCATION» В АНГЛОМОВНІЙ ПУБЛІЦИСТИЦІ	435
Савчук Р. О., Антончук О. М. ДОСЛІДНИЦЬКИЙ ПРОЄКТ У НАВЧАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ СТАРШОКЛАСНИКІВ	438
Климук В. В., Мороз Л. В. СТРУКТУРНА ОРГАНІЗАЦІЯ КОНЦЕПТУ POWER У СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	440
СЕКЦІЯ VII. МОЛОДИЙ ЕКОНОМІСТ, МАРКЕТОЛОГ	
Бенчук С. О., Якубовська Н. В. АСПЕКТИ КОНКУРЕНЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ЦЕМЕНТНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ	444
Волошин А. І., Хомич С. В. ОГЛЯД РИНКУ CRM-СИСТЕМ В УКРАЇНІ: СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ	445
Гарбар С. П., Панюк Т. П. РОЗВИТОК ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО КАПІТАЛУ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	448
Сидорчук І. А., Заглинська Л. В. КОНКУРЕНЦІЯ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ЕКОНОМІКУ УКРАЇНИ	451
Кохно Ю. О., Пляшко О. С. ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У	453

ПРОГНОЗУВАННІ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ ПІДПРИЄМСТВА Лукомська О. І. ВПЛИВ ВІЙНИ НА ТРАНСФОРМАЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА	455
Подлюзюк В. С., Паламарчук О. С. РОЛЬ МАРКЕТИНГОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	458
Созонюк В. М., Хомич С. В. ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ ТЕХНОЛОГІЇ В КРЕАТИВНІЙ ЕКОНОМІЦІ	460
Фрадинський О. А., Досенко Є. Р. КРЕДИТНИЙ РИНОК УКРАЇНИ ЗА УМОВ ВОЄННОГО СТАНУ	464
Шкода О. В., Паламарчук О. С. РЕФОРМУВАННЯ МОНЕТАРНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ: ПОГЛЯД НА ЄВРОПЕЙСЬКІ ПРАКТИКИ	466
Яковенко Р. О., Панюк Т. П. ХАРАКТЕРИСТИКА ІНТЕРНЕТ-МАРКЕТИНГУ ВЕЛИКИХ ПІДПРИЄМСТВ ТА ЙОГО ЗВ'ЯЗОК З КРЕАТИВНОЮ ЕКОНОМІКОЮ	468
СЕКЦІЯ VIII. МОЛОДИЙ МИСТЕЦТВОЗНАВЕЦЬ	
Гринбокий Б. Л., Власюк О. П. ФІЛОСОФІЯ КАТЕГОРІЇ ВОГНЮ В КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНИХ ТА СОЦІАЛЬНИХ ЗМІН	471
Казначєєва Л. М., Хворостянюк І. В. ХРОНІКИ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ В МИСТЕЦЬКИХ ПРАКТИКАХ	474
Лобур О. О., Дзюбишина Н. Б. ФУНКЦІЇ МУЗЕЮ ЯК КУЛЬТУРНОГО ФЕНОМЕНУ	477
Парамонова В. А., Локшук І. М. СИМВОЛІЧНІ КОДИ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА У СВІТОВОМУ КОНТЕКСТІ: ВІД ТРАДИЦІЇ ДО СУЧАСНИХ КУЛЬТУРНИХ ПРАКТИК	480